

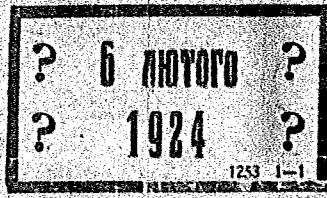
ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛ.

<p>РЕДАКЦІЯ І АДМИНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 18, II. поп. Конто нощт. шваб. 143.322. Адреса для універсалу: Пляс Ляльа. Нач. Редактор приймає від 10—11 год. перепол. Гукуючися на звертатися.</p>	<p>ПЕРЕДПЛАТА: Місячна в ціну 3,750.000 Мп. ЗА ГРАНИЦЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голландії, Бельгії 10 фр. шваб., Італії 10 л., Німеччині 6.000.000 марк., Швеції 5 шв. фр., Чехословаччині 50 ч. кор., Румунії 100 лей, Польщі 50 зл., Австрії 6.000.000 шв. Займа адреси 250000 шп.</p>	<p>В справі оголошень звертатися до Адміністрації. ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 150.000 Мп.</p>
--	---	--

Видає: ВИДАВНИЧА СПІЛКА „ДІЛО“.

Начальний редактор: Д-р ДМИТРО ЛЕВИЦЬКИЙ.

Мораль й інтереси.

З нагоди Італійсько-сербського договору.

Хто з нас, прочитавши звістки про Італійсько-сербський договір подумав як стій, що трапилося дуже піквантна політична історія з моральною наукою? Справа, на перший погляд, невеличка: Італія та Югославія набули вихід з клопітного становища, в якому опинились таке гониме та корисне місто як Фіюме. Держава Фіюме згідно з останнім договором, підписаним у Рапалло, не мала змоги жити; Італійці недурно назвали його „сіня могіла“ мертвим містом. Італія не хотіла зрестися міста, в Югославію не могла обійтися без порту. Тому найбільше компроміс: місто залишилось при Італії, а Югославія одержала право користуватися його портом на протязі 50 років. Крім цього порт Барос, острів Листово і хорватські села довкола Фіюме. Цей договір називається „договором про дружнє сусідство“. Обі держави забезпечують собі „status quo“ щодо теперішніх кордонів, не виключаючи нових кордонів довкола Фіюме, а також взаїмну нейтральність на випадок наступу з боку когось третього.

Усе як зичить у міжнародних договорах. Але приготування до нього велось у якнайбільшій тайні. Навіть найбільше звичаєвці дипломати не знали нічого про підготовчі розмови між югославійським представником Пасічом і Італійським Мусоліні. Не знав нічого ні Париж, ні Рим, ні Відгород, ні Прага. Така таємність була аж надто виправдана. Згаданий договір захитав Будапешт Малої Антанті і влучив безпосередньо у Францію як протекторку Юго-Славії. Чи всі держави, яким лежить на серці збереження миру не повинні би радіти такою несподіваною шасною розв'язкою конфлікту між двома державами?

Підписане порозуміння має свій симпатичний та несимпатичний бік. Відомо, що Юго Славія саме недавно одержала більшу позичку від Франції на мілітарні цілі. Нині, вона впускає на далі про свої симпатії для союзниць Франції, яка помагала їй усіма силами у великій війні, але вважає, що союз з Італією є для неї корисніший. Плястук Італії висить близько, а рука протягнена Францією є за морем. Згаданий договір має всі ознаки мілітарної конвенції з Італією. Таким робом він є звернений проти Франції і в інтересах Англії. Англії відограла в ньому чималу роллю через посередництво Італії. Англія веде нині з Італією переговори для

Листи з Варшави.

(Від власного перекладу відкритої.)
Тихі „дні“

Політична частина заслуги нинішнього українського курсу на Вел. Україні належить тим чинникам, які перебуваючи поза межами совєтської влади, критикували паноталітично-русофікаторську акцію більшовиків і піднімали гомір і боротьбу за права нації. Українська інтелігенція, навіть та, що стоїть на радянській платформі, та українське селянство ніяк не могли погодитися з національно-ворожим ражімом Галударною силою звертали свої очі на захід, кудя відійшли десятки тисяч синів України. У великих аліцях і під чужим обухом тут проводжено в організованій спосіб національно-культурну роботу, а по часті й політичну працю. Вільна Українська книжка, вільна українська газета, хоч пакарським способом, все таки попала на Вел. Україну. Зайсиль йшла платірка національно-народного руху.

Зосім зрозуміло, що більшовики не могли ігнорувати цих родинних валинів і уживали всіх заходів, щоб їх розложити і знищити. До того ужито між ними тихих „днів“, що перебували на услугах більшовиків.

Більшовики завжди незвичайно цікавилися осередками української еміграції і не жалували коштів на інформаційну та розкладову працю своїх агентів. І треба правду сказати, що це робилося ними з великою спритністю. На це вони майстри!..

Ті, що близько стояли до редакції „Української Трибуни“, яка виходила в Варшаві в 1921—1922 р., добре пам'ятають, як у складі співробітників газети, близьким помічником начального редактора О. Саліковського став бувший редактор кийської „Кооперативної Зорі“ Антін Харченко, що в літку 1921 р. „вік“ з Києва, Пд псевдонімом Горжені, а то й без підпису він надрукував в емігрантській газеті цілу низку статей незвичайно ворожих більшовикам, — очевидно гадаючи цим шляхом придбати особливе довіря тих впливових наліпінських кол. в яким була звязана „Українська Трибуна“. Переконавшись, що нічого з його старань не виходить, А. Харченко переїхав до Берліна, скинув маску і отверто, під власним прізвищем почав виступати, як постійний співробітник, в російській сменеховській газеті „Накануні“, друкуючи там (звичайно московською мовою) всіляку гиду, скеровану проти українського самостійницького ру-

ху. До бачи камуци, тепер той самий Харченко вже пише з Києва у віденський журнал „Нова Громида“ і славословить своїх казавів.

Головний осередок української еміграції у Варшаві — це Український Центральний Комітет. На нього більшовики звертали весь час найважливішу увагу, підсилаючи туди своїх агентів. І дуже їм у цьому щастило, бо вибирали вони цілком своїх прозакторів з осіб, що користувалися, так би мовити, особливими пільгами.

В тому ж таки 1921 році в складі канцелярії Центрального Комітету завинило два злотні: Завілон — на посаді молодшого секретаря, і Сорокин — звичайний канцеляр-рост. Де-то з членів П. К. швидко завважили, що ці юнаки — люди нечесні, що вони провадять якусь шпигунську працю, але довелось ракуватися з тим, що Завілон був конструктором міністрів Пиліпчука і О. Ковалевського, а Сорокин — пасником голови Комітету Кюпіш сподіваючись працювати, як звичайні просидівши їх польська поліція. Обох арештували, але Сорокин зліз арешту вік і швидко надіслав варшавським знакомим листа з Києва, де почав працювати в чина. Проти Завілона яким доказів не було здобуто і його лише виділили в Польщі.

Одначе треба зазначити, що ці сумні факти більшіють у порівнянні з тим, що скоїлося тут в кінці минулого року, а зясувалося лише в самі останні дні.

Секретарем Українського Центрального Комітету, як відомо, є Павло Зайцев, його дружина і двоє дітей зашились на Великій Україні і жили там під прибраним імям у великій нужді. Кінець-кінцем д. Зайцева в осени минулого року пошастило переїздити до Варшави свою родину, яка й оселилася разом з ним в помешканні бувшої української амбасаді на Алеї Руж. Правду кажучи, пані Зайцева робила дуже неприємне вражіння. Три-малася вона ізольовано, в розмові з чоловіком і з дітьми вживала виключно московської мови, хоч добре знає українську, і весь час парикала на емігрантські злидні та вихвалювала Більшевию. Чоловіка вона перекоувала повертати на Вел. Україну.

Кілька днів тому цілком випадково до рук П. К. попав пакет, який мала відіслати пані Зайцева до Харкова конспіративним шляхом. У пакеті був лист до інтимного при-

Супруги нової значної підвищили ціни друкарських робіт та наперу анушени на в діем с. в. 18 січня підвищити ціну одного примірника

на 150 000
а місячну передплату
на 3,750,000 Мп.

Передплатники, які вже заплатили належність за січень, є вільні від доплати. Бел нині мусять мати на увазі цю підвишку.

стемі Петі, з яким Зайцева „роботала вмість“ що на Україні. Вона кажується прителеві, що „забє работать гораздо хуже, чьм в Харковѣ“ і що один пакет вона загубила. До листа додано довірчий щоденник та чимало документів із справ П. К-ту і навіть приватні листи, які йшли до різних громадян-емігрантів на адресу К-ту.

Коли до Зайцевої звернувся з запитанням, що все це означає, то вона з брутальній формі відповіла, що в Україніми балакати не бажає, в дасть визнання лише польській владі.

У цей мент Зайцева перебуває під арештом. При реалізації в неї знайдено чимало відписок з офіційних документів і велика кількість трутін і п. Коли і як мала бути викристана та трутина — поки що не з'ясувало. Senex.

Велика Україна.

„Чистий“ від тих, що „примазивалися“.

Контрольна комісія кийського Губкому розглядала, як подає московська „Правда“ справу бувшого підполковника царської армії. В. І. Панкова, що скривав своє контрреволюційне минуле і „примазався“ до комуністичної партії. В 1905 році Панков був головою Союзу руского народу в Александровську, Володимирської губернії. З власної волі Панков вислав ешелон артилерії для здавлення трудевого повстання московських робітників. В 1915 р. згідно з його словами з нього мав місце перелом, що виявився його участю в виборах до російських установчих зборів (урядительного собрание) в році есера. В 1918 р. Панкова призначено начальником постачання одної дивізії. В 1920 р. Панкова призначено в члені компартії. Свою митишину вдалося йому заховати і в часи прочищування партії. Останніми часами працював він в Києві в військово інженерській школі. Контрольна комісія рішчді виключити його з партії на завсіді.

Зворушення.

По відомостях варшавської газети „За Свободу“ в районі Єльса-етграду мали місце великі про-

Нові союзи та порозуміння є в нинішній Європі: в стадії імпрорвізації. Як бачимо: погляди на те, якими засобами вільно дежавам доходили до них, є досить неспівні, або досить оригінальні. Одні держави, яка дає велику позичку — инші, не має пам'яті, чи позичений нею капітал не звернеться зав

хотять матеріально підпомагати малі держави з мілітарною метою, прий-дуть до висновку, що настав час, коли така підмога їм не виплачується. Так само не виплатиться Австрії в останній війні союз з Італією.

Є політики які газетно, що польська не має нічого спільного з мораллю. Але кожний раз, коли